

FELSŐKRISZTINA

ZSINATRA KÉSZÜLÜNK

2003. HÚSVÉT

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Húsvéti ajándékkészítés volt nagybőjt egyik szombatján

Krónika

„... A „szent három nap” bűvöletében élek. Ó, hogy vágyom a Szeretetet szeretni! Miért is nem tudom a magam képességeinél is jobban szeretni Jézust, Aki:

Nagycsütörtök estéjén a legegyszerűbb táplálék, a kenyér és bor színe alá rejtette önmagát, hogy a legegyszerűbb lélek is magához merje venni...

Nagypéntek estéjén valóban megtörtetett a teste, kiömlött a vére! Láthatták, hogy „Beteljesedett” minden, hogy erős, fiatal, tökéletes Önmagát adta áldozatul. Íme az Isten báránya...!

Nagyszombat egész napján a sírban nyugvó testtel vállalta ember-sorsunk legtitokzatosabb végét. Miközben győzedelmes lelke megvitte az Örömhírt, az Evangéliumot az alvilág lakóinak.

...És akkor eljött a hajnal, a hét első napjának hajnala... Olyan csendességben és titokban, hogy csak a virrasztó szívek szerezhettek róla tudomást:

FELTÁMADOTT A HALÁLBÓL...

- Uram Istenem! Mit is szaladgálok én folyton, bizonygatva az én „mély lelkiéletemet”? Mit lehetne még hozzátenni a Te végtelen áldozatodhoz? Miféle hamis kényszer hajt, hogy megmutassam: én is teszek nagy dolgokat...?

Baráth Ágnes M. *Speciosa: A csend gyümölcsei* (részletek)

*

(folytatás a 2. oldalon)

„Egyengessétek az Úr útját” (Keresztelő Szent János)

Felsőkrisztina Katolikus Kör
következő előadása templomunkban

Április 29. kedd, 18.30

EGYETEMES MISSZIÓS KÜLDETÉSÜNK

Burbela Gergely és Lányi Béla verbiták

beszélnek az evangelizációs hivatásról

Május 13. kedd, 18.30

BELMISSZIÓS KÜLDETÉSÜNK

Tomka Ferenc plébános

az élő egyházköztség kritériumairól

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

A fenti gondolatok jegyében készültünk a húsvét megünneplésére? A nagyböjti pénteken sokan szántak időt arra, hogy keresztutat járjanak.

*

Folytatódott a zsinati előkészület. Újabb munkacsoportok tartottak megbeszéléseket. Ezen sok hasznos, megfontolandó észrevétel hangzott el a lelkes és igen aktív hívek részéről. Kár, hogy ezeken a jó hangulatú összejöveteleken a fiatalok közül csak kevesen vettek részt.... (lásd még a beszámolókat!) A Műszaki-gazdasági munkacsoport az urnatemetővel kapcsolatban kérdőíves felmérést készített. A válaszból (26 db) kiderült, hogy a válaszadók fele vagy már vásárolt vagy tervezi, hogy vásárol urnafülkét. Többségük elégedett az urnatemető jelenlegi rendjével, de többen elégedetlenek a külső környezettel és a nyitvatartási idővel.

*

A **nagyhétre rendezett kert és tiszta templom** várta a lelkigyakorlatra és a szertartásra érkezőket. Köszönet érte mindazoknak, akik sok dolguk mellett is tudtak időt szakítani, hogy a feltámadt Urat méltó környezet fogadja. Külön köszönjük *Hajma Istvánnak* a virágoskert rendezését és a templom körüli sok munkát.

*

Húsvétra elkészült a **szentélyben az új** ízléses, finom kivitelű **szerviz asztalka** és virágtartó, amely *Baksa György* művész keze munkáját dicséri. Ezzel befejeződött a szentély felújítása.

*

Az **idei lelkigyakorlatot** *Antal János* atya, a békásmegyeri Boldog Özséb plébánia plébánosa vezette. Az első nap gondolata: *Jézus mindenkit szólít*. Vajon odafigyelek-e a szólításra? Meghal-

lom-e Jézus szavát? Követem-e? A második napon az Ó- és az Újszövetség összehasonlításában azt vizsgáltuk – a tízparancsolaton végigvezetve –, hogy az előzőnek a jog, az utóbbinak a szeretet az alapja. A harmadik napon az egyházról elméltünk, arról, hogy mi mindannyian vagyunk az egyház, meg ha más-más feladatot is kaptunk. Mindannyiunk felelőssége, hogy -a kapott talentumoknak megfelelően – életünk példájával tegyük mások számára is vonzóvá az egyházat.

Aki a triduumot tartotta

*

Ministráns hírek:

A **ministránsok nagyböjti lelkigyakorlatukat** március 29-én tartották Érden. A kisebbekhez *Tamás atya* jött el és a lelkiismeretről beszélt nekik. Felhívta figyelmüket, hogy a bennünk lévő dombokat elbontani, a völgyeket pedig feltölteni kell, hogy kiegyensúlyozottak legyünk. A nagyobbaknak *Kálmán Antal* atya tartott előadásokat. Elmondta, hogy a sokfajta ima közül (pl. a szentmise, meditáció, tettek imája, rózsafüzér, stb.) meg kell találnunk saját imanyelvünket. Beszélt a szeretet-nyelvekről, azaz arról, hogyan tudjuk kifejezni a szeretetünket. (pl. ajándék, dicséret, apró szívességek, odafigyelés a másokra vagy egy kézfo-

gás által).

A ministránsok életében mindig fontos és örömteli dolog, ha újak csatlakoznak hozzájuk. Az idén is 6 kicsivel lettünk többek és gazdagabbak. **Április 6-án avatta** föl őket – a **Boldog Batthyány Strattmann László Kollégium tagjait** – Márton atya a 9 óras diákmisén. Ők *Gémes Alma* és *Szerdahelyi Miklós* vezetésével már egy éve készültek erre, tanulták többek között a szentmise részeit, az oltár körüli szolgálatot és tettek mindezekekről sikeres vizsgát.

*

A közeljövő kiemelkedő programjai

Elsőáldozási előkészület:

május 7. szülői értekezlet az elsőáldozók szülei számára

oktatás az elsőáldozók részére május 8.; május 15.; május 22.

elsőáldozás május 25-én a 9 óras szentmisén.

Plébániai majális: május 10-én a hármashatárhegyi repülőtér keleti végén. Gyalogosan jöjjünk, mert gépkocsival tilos a behajtás. Megközelíthető a hűvösvölgyi vilamos végállomástól a kék jelzésen haladva.

A **Plébániai zsinat** június 7-én 10 órakor szentmisével kezdődik, amelyet *Beer Miklós püspök* úr mutat be. Utána kb. 13 óráig zsinati ülés, majd ebéd. A zsinatot zsolozsmával zárjuk

*

„...Húsvétvasárnap reggelén földig hajtom fejemet Előtted, Megváltó Jézus Krisztus. Nem akarok tudni másról, csak Rólad, Megsebzett Feltámadott! Nézem ragyogásod szépségét, öt Szent Sebed kapuját, melyeken bőven árad a váltság...”

Baráth Ágnes M. Speciosa: A csend gyümölcsei (részletek)

Béres György

Aki a szentély két új ablakfestményét készítette

PERLAKI JÓZSEF üvegfestőművész 1958-ban született Szegeden. Középiskolai éveit a kecskeméti piaristáknál töltötte. Szobrásznak készült, Budapesten négy évig szobrászati, és rajztanulmányokat folytatott az angalföldi József Attila-, és a Vízivárosi Képzőművész körben. Az üvegfestészetre Pituk József Viktorián festőművész, a 70-80-as évek legnagyobb magyar, egyházi színesablak tervezője irányította figyelmét. Üvegfestészeti tanulmányait az ország akkori egyetlen állami üvegfestészetében kezdte, ahol olyan tervezők munkáit transzponálta üvegre, mint Hintz Gyula, Gerzson Pál vagy Pituk J. Viktorián. 1985-ben vidékre költözött, Bakonyszentkirályra, ahol önálló műtermet alapított és mindmáig itt él és dolgozik. Tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének. Restaurátori munkájáért Podmaniczky-díjat kapott. Elsősorban ólmozott, festett színes ablakokat tervez s egyben kivitelez köz- és egyházi épületekbe. Két teljes templom-

nyi munkája a dunaharaszti róm. kat. templomban (1996-98) és a 2000-ben felszentelt, körmendi Batthyány Strattmann László emléktemplomban (1999), míg számos egyedi ablaka az országban, sőt a határainkon is túl, kisebb-nagyobb templomokban megtekinthető. Restaurátori tevékenysége során a legrangosabb magyarországi műemléképületekben dolgozott festett, ólmozott színesablakok helyreállításán. Restaurálta többek közt az 1994-ben bombamerényletben megsérült Mátyás-templomi ablakokat (1994-95), a Parlament Róth Miksa féle festett-figurális ablakait (1996-98), a budapesti Református Akadémia (1987), a váci Préposti Palota (1998), a zirci ciszterci apátság templom ablakait (1996-2000), a Budapest, Rózsák terei Szent Erzsébet templom szentélyablakait is (2002). A nagyméretű, főként megrendelésre készülő építészeti és restaurátori munkák mellett folyamatosan rajzol, tervez és fest kisméretű képeket, melyek ablakba vagy megfelelően kivilágított belső térbe is elhelyezhetők. Témái itt is gyakran szakrálisak, de fest profán témájú vagy akár egy-egy útiélményt üveggel felidéző kompozíciókat is. Képein variálja, olykor ötvözi az ezeréves, klasszikus üvegfestészeti technikát és a modern, kísérleti lehetőségeket.

Perlaki Claudia

A szentély két katedrálüvegű ablakát hamarosan egy-egy hozzánk tartozó példakép veszi birtokba. Tours-i Szent Márton - a Márton-hegy névadója, és Boldog Apor Vilmos, aki a merénylő Lékai Jánostól megszabadította templomunk környékét és „birtokon belül” segített bennünket egykori ingatlanunkon (-ban).

A tabernákulum és az új szervizasztal húsvéti díszben

Zsinatra készülünk

A karitászmunkacsoport beszámolója

Március 8-án a Karitászmunkacsoport nyílt ülést tartott a plébániái zsinat előkészületeinek jegyében. Ezúton is köszönjük a megjelenteknek, hogy hozzászólásaikkal, javaslataikkal segítették munkánkat.

A csoport vezetője, *Füredi Ivánné* röviden ismertette a karitatív munka lényegét, ami az Evangélium szellemében adott testi és lelki támogatás. Egyetlen szempont a rászorultság. Ez a tevékenység ökumenikus és területben sem behatárolt. Ezután *Horváth Albertné* az Észak-Budai Karitászmunkacsoport vezetője adott áttekintést a Karitászmunkacsoport működéséről. A rövid bevezetőt az egyes munkaterületek felelőseinek beszámolója követték.

A karitászmunkacsoportot *Kövesárki Károlyné* vezeti. Ez a leglátogatottabb szintér, a legtöbb emberrel, segítő szervezettel a raktáron keresztül tartjuk a kapcsolatot. Itt nemcsak több száz zsák ruha, cipő, könyv, játék cserél gazdát helyben, vagy jut el az ország távolabbi részeire ill. külföldre, de segítséget nyújtunk hivatalos ügyek intézésében is. Karácsonykor vásárt szervezünk, de foglalkozunk fásli kötéssel is a Lepramisszió részére.

A rászoruló családok támogatásáról *Hartmann Tivadarné* hitoktató számolt be. Munkánk a bajba jutott családok felkutatásából, kíséréséből valamint anyagi támogatásából tevődik össze.

A lelki törődés mellett, természetbeli ill. pénzbeli juttatásokkal, szükség szerint alkalmanként vagy rendszeresen próbáljuk átsegíteni őket a nehézségeken. Az idén immár negyedszer megrendezendő nyári napközis tábor is a családok gondjait kívánja enyhíteni, értelmes időtöltéssel, értékek közvetítésével. Erről a munkáról *Lukács Kriszta* hitoktató beszélt.

Az idősek otthoni segítségnyújtá-

sáról *Bán Béláné* tájékoztatta a megjelenteket. Ezen a területen is a lelki oldal, a meghallgatás, az utolérhetőség a legfontosabb, de figyelembe véve a fizikai szükségleteket, igyekszünk azokat magunk vagy más segítőkkel összefogva kielégíteni. Ezt szolgálják természetbeli és anyagi juttatásaink a rászorultság figyelembe vételével rendszeres vagy rendkívüli formában, valamint ünnepeinkhez kötődően.

Az idősgondozás másik fontos területe a szociális otthonok magányos lakóinak látogatása. Erről a szolgálatról *Gergely Ákosné* számolt be. Ez a legkiszolgáltatottabb, testileg-lelkileg leginkább leépült csoport, ezért itt is a lelki támogatás, a meghallgatás, a beszélgetés, az ottlét a legfontosabb. De színt, ízt hoz életükbe a frissen sült pogácsa, ünnepeinken húsvétkor és karácsonykor a hívek készítette süteményekből összeállított csomag, az iskolások karácsonyi műsora. A gondozónőkkel egyeztetve szükség szerint vitamint, inkontinencia-betétet stb. vásárolunk, raktárunkból ruhafélét juttatunk részükre.

Az idősekkel való törődés örömteli helyszíne az *Apor Vilmos Idősek Klubja*. Célunk szeretetteljes, kulturált együttlétet biztosítani mindenkinek, aki ellátogat hozzánk, tovább-

bá az érdeklődés felkeltése, értékek felmutatása, vallási, történelmi, természetismeretek bővítése.

További terveink-gondjaink: Szinte minden területen legfontosabb feladat a valóban rászoruló felkutatása. Ma nincsen „tisztos szegénység”. A társadalom peremére került embert, (akár csak kora miatt is!) leértékelik. Sokan szégyellik helyzetüket. Kérjük, odafigyelésükkel segítsenek nekünk ebben! *Bejelentéseiket várja a 274-41-97-es telefonszámon Füredi Ivánné*. Ugyanitt ajánlhatják fel a segítségüket is. A karitászmunkacsoport várja azok jelentkezését, akik vidékre, külföldre járnak gépkocsival és alkalmanként ruhát szállítanak rászoruló részére. Az idősgondozás kiszélesítésére szeretnénk beteglátogató csoportot létrehozni, ehhez azonban részben fizikai erővel is bíró fiatalabb munkatársakra van szükség. Már szervezzük a szociális otthonok lakóinak sétára, az arra igényt tartó idősök templomba kísérését. Szép feladat a generációk összehozása majálistikon, plébániái rendezvényeken. *Mindehhez „hadra fogható munkatársak kerestetnek”!* Felmerült a további agapék rendezésének kérdése. Szívesen vállaljuk a koordinálást.

Füredi Ivánné

A térdelést még gyakorolniuk kell a kis scholásoknak

Zsinatra készülünk

A liturgikus munkacsoport beszámolója

Plébániai zsinatára készülő egyházközségünk tagjai közül számosan foglaltak állást a liturgiát érintő kérdésekben, mások részletekbe menően fejtették ki a szerterágházó téma egy vagy több területével kapcsolatos véleményüket. Ez lehetett a meglévő helyzettel egyetértő, támogató megnyilvánulás, esetenként bírálat vagy hiányérzet megfogalmazása, és nagy örömkre sok-sok javaslat, továbbgondolásra indító értékes felvetés.

Hogy egy-egy munkacsoport szombatoként megrendezett nyilvános ülésén a résztvevők számát kevésnek vagy elegendőnek ítélik, azt természetesen csak szubjektív szempontok szerint tehetjük meg. Mindenesetre április 5-én tizennégyen ültünk körben a tanácssteremben, és hogy nem hiába, azt kevésbé bizonyítja, hogy kilenc órától fél kettőig tartott együttlétünk, hanem sokkal inkább az ott lefolyt, alkalmanként jelentősen szembenálló nézeteket is ütköztető beszélgetés és az ezeknél nagy-

ságrendekkel nagyobb számú és jelentőségű, egyetértést kiváltó javaslat, a jövőre pedig a tettekészség jelei is.

A zsinat sikerére irányuló, legjobb tudásunk szerinti hozzájárulást a többi munkacsoportban dolgozó testvérekhez hasonlóan tartjuk feladatunknak: ami különös felelősséget ró ránk, az a II. Vatikáni Zsinatnak a szent liturgiáról szóló konstitúciójában megfogalmazott összefoglaló megállapítása és figyelmeztetése, miszerint „A liturgia az a csúcs, melyre az Egyház tevékenysége irányul, s egyben forrás, melyből ereje fakad.”

A liturgia az istentiszteleti aktusok, a szentségek kiszolgáltatásának – elsőrendűen az Eukarisztia ünneplésének, a szentmisének – minél gazdagabb és főként átéltebb végzését, valamint annak épített-szépített és (bizalommal reméljük) épülő környezetét is jelenti. Átszövi vallásos életünket, ha tudatosan éljük meg, és kevésbé, ha csak a főünnepeken vagy csak kö-

telességszerűen veszünk benne részt. Am nem veszíthetjük szem elől azt a hittani tényt, hogy hitünket a liturgia őrzi meg és nem fordítva. Személyes hitünket és annak közösségi megnyilvánulását a liturgián keresztül éljük meg, azon keresztül, általa tudatosan.

Adja Isten, hogy igyekezetünket, a munkacsoport tevékenységét eddig mindegy „kívülről” támogató testvérek segítségével lelki haszon, eredmény, áldás kísérje. Annak őszinte reményében írom most ide a bizottság tagjainak a nevét és telefonszámát, hogy a nyilvános megbeszélésen résztvevő testvéreink – és persze azok is, akiknek akkor nem volt módjuk eljönni – gondolataikkal és tevékenységükkel szívesen vennének részt az előkészítés, de különösen a június 7-ére tervezett Plébániai Zsinat munkájában.

Szauer Tibor

Szauer Tibor 375-8264

Takács László 375-4756

Tőkés Tünde 201-2023

Mint azt már többször hirdettük, a Gitáros Együttes CD-t készít saját dalaiból. E dalok egy részét rendszeresen játsszuk a szentmiséken, más részét elég ritkán, mert nagyon alkalmi, vagy „nem misére való” (kifogás à la Mado). Van olyan is, amit sosem játszottunk még, a CD lesz az ősbemutató.

Túl vagyunk a munka nehezen, felvettük mind a 21 számot. Már csak a stúdióbeli utómunkálatok vannak hátra. A felvétel két részletben zajlott a Diana úti Szent László templomban. (Ott nem csilingel az 59-es villamos.) Nem volt egyszerű ügy, ellenünk dolgozott részint a technika ördöge, részint a most „divatos” influenzajárvány, amely végigsöpört amúgy sem nagy létszámú kórusunkon. Csak a Szentlélek segítségének tudható be, hogy senki nem köhögött bele a felvételekbe. Ami a tech-

Készül a gitáros CD

nikát illeti, az első alkalommal két órát vett igénybe a különböző mikrofonok, erősítők, keverők és hasonlók csatlakoztatása. A hozzám hasonló műszaki antitalentumok számára kicsit különös, amikor a kábelzsungel kelles közepén a hozzáértők megállapítják, hogy még mindig nincs elég madzag, és gyorsan szereznek is egyet. Telepatikus képességeink is sokat fejlődtek, mert a szólóhangszereket egymástól és a többiektől a lehető legtávolabb kellett elhelyezni. Végül azért sikerült megbirkózni a feladattal. Külön köszönet a Barta és Bódy családnak, akik a felvételek idején elláttak bennünket étellel-itallal.

Reményeink szerint tavasz végére elkészül a CD. Körülbelül 1500 Ft.-ba

fog kerülni, előjegyzéseket továbbra is felveszünk a gitáros misék előtt és után a sekrestyében vagy Márton atyánál. Köszönettel fogadunk minden támogatást; hátravan még a CD-k nyomása és a borítók elkészítése, csomagolása. És még nincs meg a fedezet. Eddig is sokaktól kaptunk segítséget; köszönjük!

Szabó Orsolya

Zsinatra készülünk

Az ökumenikus munkacsoport beszámolója

2003. március 22-én került sor az ökumenikus munkacsoport nyílt ülésére. Az érdeklődő hívek mellett Márton atya és László atya is megjelent ezen az alkalmon.

„Mivel napjainkban a Szentlélek kegyelmének ihletésére világszerte sokféle módon törekszenek — imádsággal, szóval és cselekedettel — elérni a Krisztus-akarta teljes egységet, buzdítjuk a katolikus híveket, hogy ismerjék föl az idők jeleit, és szorgalmasan vegyék ki részüket az ökumenikus munkából.” — írja a II. Vatikáni Zsinat *Unitatis redintegratio* kezdetű dekrétuma. (A dekrétum így kezdődik: „A keresztények közötti egység helyreállításának előmozdítása a II. Vatikáni Egyetemes Szent Zsinat egyik fő célja.”)

Ha pedig a zsinat egyik fő célja volt, akkor – a zsinat után 40 évvel! – ideje komolyan venni ezt a feladatot. Feladat? Igen. Fáradságos munka. Ugyanis át- meg átszövi életünket a „találkozás” a más vallásúakkal. Kinek a munkatársával vagy a szomszédjával, kinek a házastársával...

Az ökumenizmus új módja a kereszténység megélésének. Türelmesen és önzetlenül kell az igazságot keresnünk, tudva, hogy a teljes igazságot csak Isten birtokolja, ő maga a teljes Igazság. Minél közelebb kerülünk Istenhez, annál közelebb leszünk egymáshoz is. Valahogy úgy képzelhetjük el ezt, mint egy keréküllőit. Egy központba tartunk. Nagyon fontos kelléke a barátságosság, a jóhiszeműség – ezeket hallottuk sok más érdekes és szép dologgal együtt Nemeshegyi Péter jezsuita atyától február 21-én, amikor nagy örömünkre a munkacsoport vendége volt. Hála Istennek, magas életkora ellenére fizikai és szellemi ereje lanckadatlan, sőt ha lehet, még tüzesebb szívű munkatársa Istennek. Szép számmal voltunk ezen az előadáson.

A márciusi alkalmon röviden átte-

kintettük, hogy hol tartunk, mit sikerült eddig elérni. Ismeretes a januári imahét a keresztények egységéért. Idén templomunkban az evangélikus közösség szolgált a Schola művészi közreműködésével. Ezt követően az Oltáregylet tagjai és néhány lelkes konyhaművész áldozatos munkája révén jó hangulatú agapén vettünk részt. A „felső-krisztinás” alkalom szombaton este volt a Németvölgyi úti Ökumenikus Kápolnában. Márton atya közvetlen hangú beszédével és az elmaradhatatlan zsiroskenyérrel az alagsorban. Hála érte a sok-sok szervezőnek!

A vajdasági Aracs középkori templomához **zarándokolt** a jubileumi évben egy reformátusokból és katolikusokból álló csoport Kolosváry Bálint presbiter testvérünk szervezésében. Meleg fogadtatásra találtak a délvidéki parókiákon mindkét felekezet részéről. Testvéri együttlétük, imádságos útjuk nagy lépés volt egymás jobb megismerése felé. Idén év elején részt vettünk dr. Bogárdi Szabó István dunamelléki ref. püspök úr beiktatási ünnepén, Kecskeméten.

Két-három hetenként készül a keresztények egységével foglalkozó **plakát** és az elvihető változat szóróanyagként. Ennek műfaja azonban nem monológ! Akinek kedve van, ötletét mondatokba öntve itt megjeleníthetjük. Jelentkezni a munkacsoport vezetőjénél, S. Homonnay Mártánál lehet.

Hangsúlyoznunk kell, hogy *mások meggyőződését akkor tudjuk tisztelettel és szeretettel elfogadni, ha a magunk hitében szilárdak és jól képzettek vagyunk.* Akkor nem fogunk a lényegtelen dolgokhoz körömszakadtáig ragaszkodni. Tájékozódni és biztosan eligazodni segít pl. a **hittanon** való részvétel. Lelkipásztoraink a felvetett kérdésekre képzetten és készségesen válaszolnak. További lehetőség a **sajtóban** megjelenő ilyen

tárgyú írások figyelése.

Jelentős és kellően képzett **személyiségek** meghívását tervezzük, akikben hiteles példát kapunk a Krisztus-hívők egységének megéléséről. Nemeshegyi atya előadásához hasonlót tervezünk. A meghívás előkészítéséhez ötletet és jelentkezést várunk. Felelőse Borosnyay Annamária.

Terveink szerint – a családcsoporttal egyeztetve - meghívott vendégek vezetésével a keresztény (akár ökumenikus akár katolikus) **családok** 'hétköznapi' gondjaira keresünk megoldást. A jó példák megismerése figyelmet érdemel és alkalmas a tapasztalatcsere megindítására. Az érdeklődők dr. Muhi Lászlóné Zsuzsánál jelentkezhetnek.

A kölcsönös tájékoztatás jegyében programjainkat a Budahegyvidéki Református Egyházközség és a Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet részére is megküldjük és az övéket itt, a mi plakátunkon **hirdetjük**. Ha ilyenről értesülünk, ezeket a plébános úrral egyeztetve S. Homonnay Márta helyezi el.

Felmerült, hogy a *Hegyvidék* újságban is „megmutatkozhatnánk”, ezt még a sajtó munkacsoporttal is egyeztetni kell.

Kérjük a kedves Testvérek segítségét, hogy ötleteikkel, kérdéseikkel támogassák a munkacsoport munkáját. A június 7-én megtartandó plébániai zsinati napon írásos összefoglalót készítünk. Ez az anyag fogja tükrözni a plébánia közösségének véleményét, megélt tapasztalatait, terveit az egységgel kapcsolatban. Ha nincsenek ilyenek, akkor ez két sor lesz. Vagy ha csak egy-két merész ember ötletei jelennek meg, akkor szegényebb lesz ez a fejezet, mint amilyen színes közösség vagyunk.

SHM

Zsinatra készülünk

Az evangelizációs munkacsoport beszámolója

A zsinati előkészület részeként a munkacsoport márc. 29-én tartotta meg a hivatalosan fórumnak nevezett összejövetelét a plébánián, mintegy 25 fő aktív részvételével. Hogy zsinatunk meghirdetésekor a témák felsorolásában az evangelizációs munkacsoport az első helyre került, azzal azt is kifejeztük, hogy a többi egyházközségi zsinati munkacsoport (tehát a liturgikus, a karitász, a média, a család, stb., sőt, még a műszaki-gazdasági munkacsoport) munkája, sőt valamennyiünk „munkája” sem más, mint evangelizáció, hiszen az evangelizáció az egyház alapvető életmegnyilvánulása, mert valljuk, hogy 1) az egyház az evangelizációból születik, 2) az egyház az evangelizációra kap küldetést, 3) az egyház az Evangélium befogadásából él („evangelizálja magát”), 4) az egyház az Evangélium őrzője és 5) az egyház evangelizációs küldetést ad (erről részletesebben *Várnai Jakab* ferences írt a *Vigília* 2003. februári számában). Megbeszélésünk középpontjában természetesen az evangélium, mint ismeretanyag verbális terjesztésével kapcsolatos tevékenység, azaz a hitoktatás állt (az óvodás kortól a felnőtt korig; plébániától az iskoláig), de áttekintettük a „hagyományos” imacsoporthoz és a karizmatikus mozgalmak alkotta közösségek életét, de egyéb témákat is is. A hozzászólások, ötletek, és javaslatok nagyrészt a hittan, mint tárgy, ill. mint a lelkeket Isten felé nyitó, inkább érzelmi-kommunikatív pedagógia eszköz bonyolult kérdéskörét érintették. A hittanárok nevében *Lukách Krisztina* azt fejtette ki, hogy a gyerekközpontú foglalkozás mellett igen fontos a szülőkkel való intenzív kapcsolat, azaz a szülők segítsége és motiváltsága az alapja a gyermekek eredményes

hitoktatásának. Többen azon a véleményen voltak, hogy az egyéb – a „játék”, kérdés-felelet ill. megbeszélés vagy akár a „beszélgetés” eszközrendszerét alkalmazó – módszerekről sem szabad lemondani, a felnőttek meg kifejezetten igénylik a kiscsoportos beszélgetéseket (v.ö. pl. *Béres György*, *Horváth Éva*, *Arató Lászlóné*, *Márta javaslatai/hozzászólásai*).

Plébániánk (hit)életének – eddig túl szerényen, időnként talán túl elszigetelten működő – meghatározó szegmensét adják az imacsoporthoz és a lelkeségi mozgalmak, melyek tevékenységéről, erejéről, evangelizációs szerepéről, így együtt, talán most hallottunk először: az oltáregyletet *Csiszér Istvánné*, *Éva*, a rózsafüzértársulatot *Bogyi Mátyásné*, *Kára*, az ökumenikus imacsoporthoz *Muhi Lászlóné*, a Cursillo mozgalmat *Arató Lászlóné*, *Márta*, a lakásokban összejövő egyéb imacsoporthoz pedig *Tamás Istvánné*, *Sári* és *Litvai Eleménné* „mutatta be”. Persze, itt jóval többről volt szó, mint pusztán „bemutatóról”, hiszen – fórum ide, fórum oda – most inkább vallomások hangoztak el az együttlét, a bibliaolvasás, a közös imádságok kegyelemkövetítő, jobbító erejéről. Mint ahogy *Vörös István* írásban is megfogalmazta: „Összejöveteleinken megnyílunk egymás előtt szívünkben, és igyekszünk egymáson a problémákban segíteni. Mióta csoporttag vagyok, jobban tudom érzékelni a katolikus ill. a keresztény közösséget és eligazodni a lelki élet időszerű kérdéseiben. A fiatalabb testvérektől mindig tanulok valamit, ami lelkierőt ad és reményt ébreszt a jövőre. Nekem az imacsoporthoz való részvétel jelenti az egymás megszólításának egyik szervezett formáját.” Most, hogy az imacsoporthoz

tagok ez alkalommal egymást is jobban megismerték és – zsinatunknak köszönhetően, reményeink szerint – az egyházközség más aktív tagjait is jobban megismerik, talán az egyházközségi lelki ill. imaélet is gazdagodik, őszintébbek lesznek a liturgikus cselekmények és az összetartozást tudatosító és erősítő összejövetelek. Elhangzott például, hogy ne csak a képviselőtestület számára legyen lelkipraktikum, hanem a plébánia szervezésében e csoportok is közösen elvonulhassanak néhány napra, vagy hogy közösen „szerepeljenek” egy-egy liturgikus eseményen (pl. keresztút).

A fenti két nagy témakör mellett szó volt még a szorosán vett „vasárnapi templomi” életen kívüli, ahhoz hol kisebb, hol nagyobb mértékben kötődő evangelizációs feladatokról és lehetőségekről, így a keresztények civil életben vállalandó szerepéről és a temetés, az esküvő, a keresztelés-bérmálás-nászmise-gyászmise alkalmával adódó evangelizációs szolgálatról, tekintettel az ezen az eseményeken nagy számban résztvevő nem vallásos ill. kereső embertársainkra. Gitáros csoportunk lelkes zenéje sok fiatalat vonz nemcsak a szentmise, de más vallásos összejövetelre is, így közösségépítő szerepük elvitathatatlan. Hasonlóan a cserkészmozgalomhoz, mely ugyan nem szorosán vett vallásos intézmény, de – mint arról *Vajna László* beszélt – a keresztény értékrend megismertetéséhez jó preevangelizációs eszköz. E két téma kapcsán az ifjúsággal való törődés – közismert – nehézségeiről is sok szó esett, melynek lényege, hogy még több képzet (ifjúsági ill. felnőtt) vezetőre, ahogy *Márton atya* mondta, seregünkben még több hadra fogható tizedesre lenne szükség.

Szende Ákos

Lapzártáig megérkeztem, avagy a jövő elkezdődött!

Egyházközségünk jövője azon csöppségek kezében van, akik szüleik kíséretében hamarosan hangos jelenlétükkel hívják fel magukra a figyelmet a vasárnapi szentmiséken. Nem lehet elég korán bemutatkozniuk. Még ugyan nincsenek megkeresztelve, de máris befogadtuk őket.

Új rovatunk gazdája Somorjainé Kuzniarski Ildikó, aki az ildiko.sk@axelero.hu e-mail címen várja a jövőbeni újszülöttek jelentkezését.

Jenik Bálint
április 7-én, Hubay Katalin
és Jenik Péter harmadik gyermekeként született,
testvérei, Orsi és András
nagy öröme.

Március 31-én megszülettem,
Gerencsér Villő lettem!
Szüleim, Dorka és Miklós,
testvéreim Panni és Ambrus
nagyon örülnek nekem!

2003 április 18-án
hajnali 5 óra 12 perckor
megszületett Lévai Barnabás
3500g-mal és 56 cm-rel.

Szertartások tegnap és ma

Természetesen a nagyhetiek. Amelyek inkább a külsőségekben változtak az utóbbi negyven-ötven évben, míg templomunknak csak a belseje változott. A liturgia nyelve magyar lett. Tessék elképzelni egy másfél órás szertartást latin nyelven. A szentmise szövegét még csak felfogtuk, mert hetente hallottuk, de nagyhét egyszer van az évben. Továbbá a végén a körmenetet leszámítva minden reggel történt. Rendszerint üres templomban. Olyan időkben, amikor vasárnap alig lehetett két lábon megállni a szentmiséken. Egyházunk hosszú idő után értette meg, hogy hétköznapi délelőtt csak a nyugdíjasok és a délutános iskolások érnek rá. (Az ötvenes-hatvanas években ilyen is volt.)

Tartalmát tekintve azonban XXIII. János pápa egy akkoriban szenzációnak számító változtatást tett. A nagypénteki, a zsidókról szóló könyörgésből eltörölte a „hűtlen”, „hitehagyott” jelzőt. Állítólag a követ-

kező nagypénteken a Szent Péter-bazilikában – talán feledékenységéből – a diakónus mégis odaénekelte a „perfidis” jelzőt a „judeorum” elé. A pápa csak intett a szertartásmesternek és újra énekelte a kérdéses könyörgést a csúf jelző nélkül. Eltűnt a többi negatív kitétel is: eretnek, pogány, és helyébe szeretetteljes körülírások kerültek.

Viszont változatlanul jót derülök a nagypénteki tíz könyörgés felépítésén. Benne szigorú sorrendben imádkozunk belülről kifelé, felülről lefelé. Kezdjük az egyházzal, folytatjuk a pápával, a püspökökkel, a papokkal, a diakónusokkal, világi hívekkel, katekumenekkel, eretnekekkel, zsidókkal, pogányokkal. Ennél lejjebb más nem lehet menni. Dehogynem. Ezután imádkozunk a politikusokért. Pedig ez a szöveg nem a huszadik században született. Micsoda előrelátás!

2003. Nagyszombat

Frivaldszky Sándor

Szentmise

A Szentmise lelki életünk tengelye kell legyen. Hiszen ennek keretében részesülhetünk a világ legnagyobb csodájában, a keresztáldozat Krisztusának testében, az oltáriszentségben. Használjuk ki minél gyakrabban ezt a kimeríthetetlen kegyelemforrást, kérve a segítő kegyelmet magunk és szeretteink életének tökéletesítésére, problémáink megoldására. Ha valaki felajánlaná, hogy minden nap kiutal számomra 10000 Ft-ot, amit egy közeli bankban csak aznap, csak személyesen vehetek fel, ugye gondolkozás nélkül vállalnám a fáradságot, hogy odamegyek, elvégzem a pénzfelvétel ceremóniáját, sorbanállok stb.? Isten a szentmisében, az oltáriszentségben ennél összehasonlíthatatlanul értékesebbet ajánl fel nekem minden nap. Veszem a fáradságot, hogy elfogadjam?

Reguly Zoltán

Bechtold család**CSALÁDTÓL CSALÁDIG**

Családunk tagjai: Gábor kertépítész, Anna iparművész, Róza, Jakab, Fülöp. A két nagy a Jókai Mór Általános Iskolába jár, Fülöp az Orbánhegyi Óvodába.

Az én családom révén régóta és több szálon kötődünk a felső-krisztinavárosi templomhoz. A legrégibb kapcsolat Kis Feri bácsi (sekrestyés volt az ötvenes-hatvanas években), aki anyukám nagybátyja volt. A következő szál Gál professzor vasárnapi szentmiséi, melyekre több mint tíz esztendeig jártam szüleimmel és testvéremmel. Gábor Budakeszről költözött a kerületbe; a templomhoz fűződő kapcsolatunk a gyerekek születésével is új szintet kapott.

Róza és Jakab már évek óta a templomi hittanórákra járnak. Róza a szköla szorgalmas tagja, és amikor Tündétől felmentést kap, ministránsként vehet részt a liturgiában. Nyugodt szívvel engedjük el őt a scholás zárándokutakra, táborokba, melyek mindig sok élményt adtak számára és így az egész család számára is. Jakab idén lesz elsőáldozó, és remé-

nyeink szerint Fülöp is lassan abba a korba lép, amikor a misét nemcsak a templomkertben lesz képes végighallgatni...

Örömmel veszünk részt a vasárnapi gyermekmiséken és agapén, az utóbbin többször „házigazdaként” is. Sok rokonunkkal, régi és új barátainkkal találkozhatunk itt.

Ezidáig életünk szinte minden jelentős eseménye a XII. kerülethez kötött bennünket, mostanság azonban jelentős változás előtt állunk: augusztusban Budakeszire költözünk. Eddig is kötődünk e Buda környéki kisvároshoz, hiszen Gábor családja onnan származik; szülei, nagyszülei, testvérei ott élnek.

Szeretnénk továbbra is a Felsőkrisztinába járni. A kötelek, ami idefűz, elég erős ahhoz, hogy a távolság, a koránkelés, a programszervezés problémáit érdemes legyen megoldani!

Köllöd család

A hit ajándéka által sohasem vagyunk egyedül és ez a tudat biztosságot ad az embernek az életben. A közösségben megélt hit pedig erőt a mindennapi teendőik ellátására és arra, hogy másoknak is ajándékozzunk belőle.

Születésem óta ehhez a plébániához tartozom. Itt voltam elsőáldozó, itt bérállkoztam és barátaim is velem együtt itt nőttek fel a hetente összejáró ministráns gyakorlás álnéven futó kisközösségben, aminek utolsó vezetője Gál Feri bácsi (mi csak így szólítottuk) volt. Férjemet, Robit is ebbe a közösségbe vittem le megismerkedésünk után, ahová nagyon hamar beilleszkedett. Bár sokan közülünk elköltöztek, havonta összejárunk és nyáron igyekszünk pár napot együtt tölteni.

Gyermekeimet tudatosan indítottam el a ministrálás felé, hiszen az oltár körüli szolgálat mellett ezek az élő közösségek egy egész életre meghatározhatják az ember baráti körét. A stafétabotot sikeresen átvették, hiszen nem kis meglepetésemre a húsvéti versenyben az első három helyen végeztek.

Csaba a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola, Luca a Szent Imre, Noémi pedig a Szent Margit Gimnázium

„Nullius boni sine socio iucunda possessio est.” (Seneca)

Egyedül semminek sem tudunk igazán örülni.

tanulója. Életünk így nemcsak otthon kapcsolódik össze Noémivel, hiszen az ő biztatására lettem a gimnázium angol tanára. Mellette a BME Nyelvi intézet vizsgáztató tanára vagyok és angol tanárként a MOL-ban is dolgozom. Férjem villamosmérnök, egy ipari képfeldolgozással foglalkozó cégnél hardware tervező.

Közös „szerelmünk” a síelés. Jómagam 23 éve síoktató vagyok. Idén már gyermekeim is bekapcsolódtak az oktatásba. A plébánia közösségéből is sokan járnak edzéseinkre. Néhány éve versenyekre is járunk szép eredményekkel.

Kováts Beatrix

Már abból is sejteni lehetett a közelgő változást, hogy tojásos Pista – így nevezték a faluban – vagyis a tojást, baromfit felvásárló és azzal kereskedő ember ismét feltűnt a faluban és mindent betöltő hangjával végig kiabálta még a legkisebb utcácskákat is: tojást, csirkét veszek. Hogy milyen csirkét akart volna venni, amikor a kotlólok még ültek, azt senki se tudta, nyilván csak szokásból mondta így. De tojást már összeszedett jócskán, mert a lányok, menyecskék, öregasszonyok előjöttek a szavára, hozták kötényükben a pénzre cserélendő kincset. „Rég járt felénk, Pista!” – „Hóban, hidegben nem szeretem járni a falvakat. De most már igazán tavasz lesz.”

Mari néni és Jani bácsi, az idős házaspár, most már minden áldott nap befogta a szamarat a kordéba és nekivágott a nagyvilágnak, hiszen újabb hófúvástól már nem kellett tartaniuk. Elhozták a legközelebbi vasútállomásra a falu aznapi postáját, még a pénzküldeményeket is. Soha senki meg nem támadta őket, pedig számtalanszor sötétben baktattak haza. Ez volt a hivataluk, ebből éltek. A falu pedig örült, mert a tavasz közeledésével visszaállt a posta rendje is.

A mélyen fekvő, hatalmas rétet még az őszi nagy esőzésekből eredő víz borította, ami jég formájában élte át a telet, de most megint víz lett, valóságos tenger. Az a hír járta, hogy a község nagy földmunkákat tervez, ráncba szedi a patakot is, a rétet is. Nem lesz tovább saját óceánja a falunak. Egy csapat gyerek álldogált a vízparton és arról tanakodott, hol lehet majd jövőre csúszkálni. „A felnőttek azért vannak a világon, hogy elvegyék a gyerekek örömét.” Ezt az a fiatalokú polgár állapította meg, aki épp az imént vette fel a Kolombusz Kristóf nevet és vállalta, hogy egyetlen matróza kíséretében az otthonról elcsent mosóteknőnek csúfolt hajóval felfedezze Amerikát. „Hol legyen Amerika?” – „Ott ni, a fűzfánál.” – „Az messze van.” – „Az

Megint tavasz

igazi Amerika még annál is meszebb.” – „Hm, az igaz.” A két hős beszállt a hajóba, de még mielőtt elkezdhették volna az evezést a kenyérsütő lapáttal és integetéssel válaszolhattak volna az őket búcsúztató tömeg üdvölgzésére, a teknő dugója gondolt egyet és a többi már könnyű elképzelni. A hősök kimentése rendben és nagyon gyorsan megtörtént, aztán megszületett az egyhangú határozat, hogy Amerika maradjon ott, ahol van, inkább árvízkarosultakat kell játszani.

Hát mi ez, ha nem maga a tavasz?

A napfény elővarázsolta az emberek tettvágyát is, igényét a rendre, tisztaságra. Kamrák, istállók, ólak, kerti szerszámok javítása, tisztítása mindenütt. Nem is beszélve a kapukról, kerítésekről. „Kitehetem-e a muskátlit, vagy még várjak vele?” Vetőmagok beszerzése, meszelés, ha szükséges, vakolás is.

Közeledett a húsvét. Ki-ki rendbe hozta a háza elejét, a vízlevezető árkot, és leseperte az utat is a saját portája előtt. Nagyszombat délutánjára, amikor már nagyon köszörülték tor-

kukat a húsvéti harangok, ragyogott minden.

A plébános úr a sekrestyében készülődőtt, az ünneplőbe öltözött nép is lassacskán gyülekezett már a szertartásra. „Menj csak ki fiacskám – mondta az egyik ministráns gyerekeknek – nézd meg, itt van-e a doktor bácsi. Ha meglátod, kérd meg, jöjjön be hozzám a sekrestyébe.” A gyerek alig indult el kifelé, fordult is vissza. „Itt a doktor bácsi, éppen ide tart.”

A plébános, meglátva az orvos arcát, már tudta is, amit tudni akart. „Tehát él.” „Most beszéltem a kórházzal. Túl van a krízisen. A jelek szerint megmarad, de hosszú lesz az út a gyógyulásig. Meg akarom köszönni neked, hogy az éjszaka egyetlen szavamra azonnal kipattantál az ágyból és jöttél velem a beteghez. Akkor közvetlen életveszélyben volt. Alig láttad el papi feladatodat, megérkezett a mentő is. A családnak is nagyon sokat jelentett, hogy eljöttél.” – „Inkább nekem van megköszönni valóm. Minden ilyen esetben riasztasz, hozol, viszel.”

Aztán a ministránsokhoz fordult: „Elkészültetek? Indulhatunk.”

Kalászi Lili

A húsvéti diákmisén misztériumjáték is volt

Egykori plébánosunk emlékiratából

Megköszönve Kazatsay Imre úrnak emlékező sorait, amit a Felső krisztinavárosi újság korábbi számában tett közzé Tóth János apát úr munkásságáról szeretném közkinccsé tenni 2000-ben íródott visszaemlékezését.

Tisztelettel Tóthné Vali

Felső-Krisztinaváros Keresztelő Szent János temploma

A Felső-krisztinavárosi Plébániára, ami egyet jelentett Keresztelő Szent János templomával 1958-ban kerültem. A második magyar szabadságharc leverése utáni év. Mind a két szabadságharcunkat oroszok verték le, s az utána következő korszak olyan egyforma volt megalázottság, szenvedés és mártíromság jegyében. Ekkor volt Prohászka püspök úr születésének 100. évfordulója, XII. Piusz pápa halála napja.

A templom egy kis templom, amely ideiglenesen készült istentisztelet céljára addig, amíg a nagy templom fel nem épül, utána kultúrház lesz. Az építendő nagy templom terveit három magas toronnyal, gyönyörű altemplommal a Fővárosi Közmunkák Tanácsának elnöke Irsy tervezte és kivitelezte. A templom maga a városkép fotogén csodájának készült a Széchenyi és a Gellért-hegy tengelyében. Az altemplom bizánci stílusban el is készült félköríves oszlopocsarnokkal, de a felső rész már a háború alatt minden munkájával abbamaradt, háború után meg az összes építőanyagot, cementet, vasszerkezeteket, munkagépeket elszállították a dombóvári híd építéséhez valami kis gyenge ígérettel, hogy majd a Főváros és az állam befejezi a templomot. Persze ez az ígéret is levegőben lógott, éppúgy, mint hazánk jövője, mint a politikai hatalom. Minthogy állami támogatásra hiába vártam volna, elhatároztam, meglévő alapokat és építményt helyrehozatom, s egy modern színes üvegtemplomot építünk rá. Az akkori két miniszter jóvá is hagyta ezt a tervet, de a kerület párttitkára áthúzta, és nem is volt ellene apelláta. A színes üveggészletemből csak a kistemplom üveglakái maradtak meg a szentek színes képeivel, a többi színes üveg a váci egyházmegye tulajdonába került. Ezek a képek, színes üveggépek egyedülálló szép művészi alkotások voltak, Stehlo Lili tervei szerint, nyugatnémet üveganyaggal, s a háború előtt egy brazil világkiállításon nemcsak feltűnést, hanem díjakat is nyertek. Ezek még ma is megvannak. De a kistemplom így is lsten háza volt, a mennysorság kapuja, megváltás szentélye, kereszténységünk záloga. Minden templomhoz papság is tartozik, s a templom az egyházi renddel egy szentség, mert a szentmise, az Evangélium hirdetése és a szentségek kegyelme összeköti a kettőt.

A lelkipásztori feladatok egyik legszentebbike lett evangélium szerint, az apostolok tanítása szerint egy új magyar istenképet, egyházképet és Krisztusképet kialakítani jellem-ben is, jócselekedetekben is, immáron a magyar értelmiség számára, amely értelmiség amúgy gazdagságával jellemezte a Budapest XII. kerületet. A hivatalos politikai álláspont

deklasszált elemeknek minősítette azt a magyar értelmiséget, amely tudásával és becsületével a nemzet létét hordozta szinte egyedülálló történelmi felelősségével. Ha valami szép volt hazám életében, akkor ez volt a legmeghatóbb, ennyi értelmes, okos emberrel, tudóssal, művésszel, egyetemi tanárral találkozni, együtt dolgozni. Ahogy lehet örülni forrásvíznek, tengerpartnak, erdőknek és mezőknek, csillagos égbet úgy örültem én a magyar értelmiségnek, mert benne a Szentlélek Úristen ajándékait láttam sugárképp kibontva, és megálmodtam egy új európai értelmiséget, kereszténységében, erényeiben.

Könnyű dolgom volt mindennap örömet találni a magyar értelmiségben, és könnyű volt kialakítani egy európai méretű, nem magyar szokásokon alapuló módszert. Legfontosabbnak tartottam a templomi igehirdetést, az imaéletet, a szentmise szeretetét, szóval evangelizációt amely együtt él templomával, családjával, társadalmával, az egyházával. Amely meg tudja teremteni az etika hármasságát is, az általános, a természettörvényre, a lelkiismeretre épülő etikát. Az erkölcsi rend mindenkor felelősség és szolgálat is. A lélek erkölcsi rendje az mindenkor az Evangélium, mindenkor azok az erények, amelyeket az apostoli tanítás és az egyházatyák szelleme diktál.

A templom papsága az evangelizáció legmagasabb szintű szolgálatának megfelelt: *Hernádi Gusztáv* segédlelkész egykori farkasréti plébános, ministránsok szervezője, hitoktató, vonzó derűjével megfogta a fiatalokat. *Szörényi professzor* biblikus teológus, a *Szentírás* érintetlenségének szenvedélyes harcosa. *Cál professzor* dogmatikus, mély gondolatvilágával, s mindketten Rómát képviselték tökéletes teológiával. *Csányi Kálmán* erdélyi menekült pap, aki egyszer háború alatt menekülésében otthont kapott a plébánián, és ott is maradt haláláig. *Gunda Jenő* nyugalmazott hittanár, magyar keresztény pártnak képviselője a parlamentben. Kemény kötésű érsekújvári magyar származás. Csupán egy colorit a keménységéhez és magyarságához, hogy vízvezeték-szerelőnek öltözve jelentkezett az amerikai követségen, meglátogatta s megtisztelte primását, akinek gondolatvilágát és hősiességét mindig is képviselte. Ennek a kistemplomnak voltak kispapjai, sőt itt gyűltek össze Tabódi vezetésével a szemináriumából eltávolított kispapok nagyheti szertartásra.

Tóth János
mogyoródi apát,
egykor felső-krisztinavárosi plébános

Megalakult a Boldog Batthyány Strattmann László Kollégium

Szerdahelyi Miklós, Seidl Dániel, Kovács Márton, Patthy Őrs, Bálint Jakab, Farkas Benedek, Seidl Réka, Gémes Alma

A mi Plébániánkon a ministránsok közössége kollégiumokra tagolódik, azaz korosztály szerint kisebb csoportokat alkotnak. Minden kollégiumnak két - már felnőtt - ministráns a vezetője. Ők a dékánok. A kollégiumok külön gyűlnek össze heti rendszerességgel. Ez a rendszer sokkal közösségbarátabb, mint más plébániáké ahol a ministránsok egy homogén társaságot alkotnak. Praktikus szempont, hogy jobban katonasorba állíthatók a ministránsok, mivel „zászlóaljakra” bomlanak. De fontosabbnak gondolom a kollégiumok közösségformáló hatását, hiszen az, hogy a gyerekeket ministrálni engedik, csak részben történik az oltárszolgálat miatt, legalább ilyen fontos, hogy megszeressék a liturgiát és legyen alkalmuk belekóstolni abba, ami az Úr asztalánál folyik. Ezáltal kötődnek a plébániához, az egyházhoz - amin belül már tartoznak valahova. Játékossá és könnyen megszerethetővé teszi mindezt, ha ezt összetartó, jó közösségben élik meg. Ilyen közösségek kialakítására kiválóan alkalmas a kollégium rendszer. Legyünk büszkék,

hogy plébániánk ilyen hagyományokkal rendelkezik.

A legfrissebb kollégium múlt ősszel kezdte meg működését. A hat leendő ministráns és „mély vízbe dobott” vezetőik azóta ismerkedtek, készültek és játszottak hétről hétre, míg elérkezett a nagy pillanat. Virágvasárnap *László* atya ministránssá avatta a hat lelkes gyereket, miután azok sikeresen megfeleltek a ministráns vizsgán *Márton* atya irodájában. Most már kedvükre szolgálhatják Jézust az oltár mellett, (ugyanis ez volt az, amiért a saját elmondásuk szerint ministrálni szerettek volna). A kollégium pártfogójául *Boldog Batthyány Strattmann Lászlót* választották a vezetőik, mert olyan magyar szent (boldog) nevet akarták a zászlajukra tűzni, aki a mai világban is érthető, követhető.

Egy célt már elértek az avatással. Ősszel az új gene-

ráció még ehhez a kollégiumhoz fog csatlakozni, és ezzel lesz teljes a létszám. Újabb avatás..., de gyűlések azután is lesznek. A közösség megmarad mint cél.

Gémes Alma, Szerdahelyi Miklós
dékánok

A beöltözés

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VI. évfolyam, 4. szám 2003. húsvét, következő lapzárta: 2003. június 1.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós
Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.

Lapunk megjelenését a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatja.